

Macula non est in te.

EL TRIUNFO DE EL PECADO.
ORATORIO SACRO,

QUE CELEBRA A MARIA VIRGEN INMACULADA
en su primer instante, en los Solemnes cultos, que le consagra
su Eximia Congregacion,

SIENDO SV PREFECTO

EL MUY ILVSTRE SEÑOR D. D. FRANCISCO MAS,
y Mascaró Canonigo de la S. Iglesia Cathedral de Barcelona,

Y SVS MAYORALES

EL DOTOR ALBERTO MADRIGVERA, Dr. MIGUEL
Viladomat, Dr. Felix Bover, y el Dr. Hemeterio Obiols.

CANTOLE LA CAPILLA DE LA S. IGLESIA
Cathedral, siendo su Maestro el Licenciado Joseph
Picanyol Presbytero.

Dia 29. de Mayo de 1730.

Barcelona: En la Imprenta de MARIA MARTI Viuda.

Fitxa tècnica:

El Triunfo de el pecado: oratorio sacro que celebra a Maria Virgen ... en los solemnes cultos que le consagra su eximia Congregacion, siendo su prefecto ... Francisco Mas y Mascaró ... : cantole la Capilla de la S. Iglesia Cathedral, siendo su maestro ... Joseph Picañol ..., dia 29 de mayo de 1730. Barcelona: en la imprenta de Maria Marti ..., [1730?]. [4] f.; 4o

[07 C-239/6/24-5](#)

Comentari:

Un dels temes iconogràfics més recurrents en el barroc espanyol és el de la Immaculada Concepció. Segons el dogma catòlic, Maria va néixer i viure sense ser abraçada pel pecat original (*Tota Pulchra*), contràriament al càstig patit per la resta de mortals. Aquest estat de gràcia (*Gratia Plena*) es recorda en el peu de la imatge gravada a l'estampa d'aquest llibre en lloança a la Immaculada on, manuscrit a tinta, es llegeix la inscripció llatina: *Macula non est in te*. El dogma catòlic és refusat de pla per l'Església protestant que nega l'absència de pecat en la figura de Maria, en no trobar-se en la Bíblia cap referència expressa d'aquest tema.

A Espanya la devoció immaculista es remunta abans del barroc. Fervents defensors del culte immaculista ho van ser els monarques Ferran III, Carles I i Felip II. Els franciscans i els jesuïtes van ser les dues ordres més impulsores del seu culte.

Pel que fa a la seva construcció gràfica, tot i trobar-se models prou definits des del segle XVI, i en l'obra de tractadistes com Molanus i Borromeu, a Espanya va ser sobretot Pacheco (1649) qui donà cos a la seva iconografia, que és aplicada –amb algunes llicències– en les dues làmines d'aquest llibre d'oracions en honor seu; així se la mostra: en edat juvenívola, amb cabells llargs i rossos, mans juntes en gest de pregària, túnica blanca i mantell, coronada per estrelles (vuit a l'esquerra i dotze, com aconsella Pacheco, a la dreta), sobre mitja lluna orientada cap a baix, on mig apareixen uns querubins, o sobre un globus terraqüi, trepitjant una serp al·lusiva al pecat (i als heretges protestants).

(SMS)